

A. 10 12.



Aasa õied

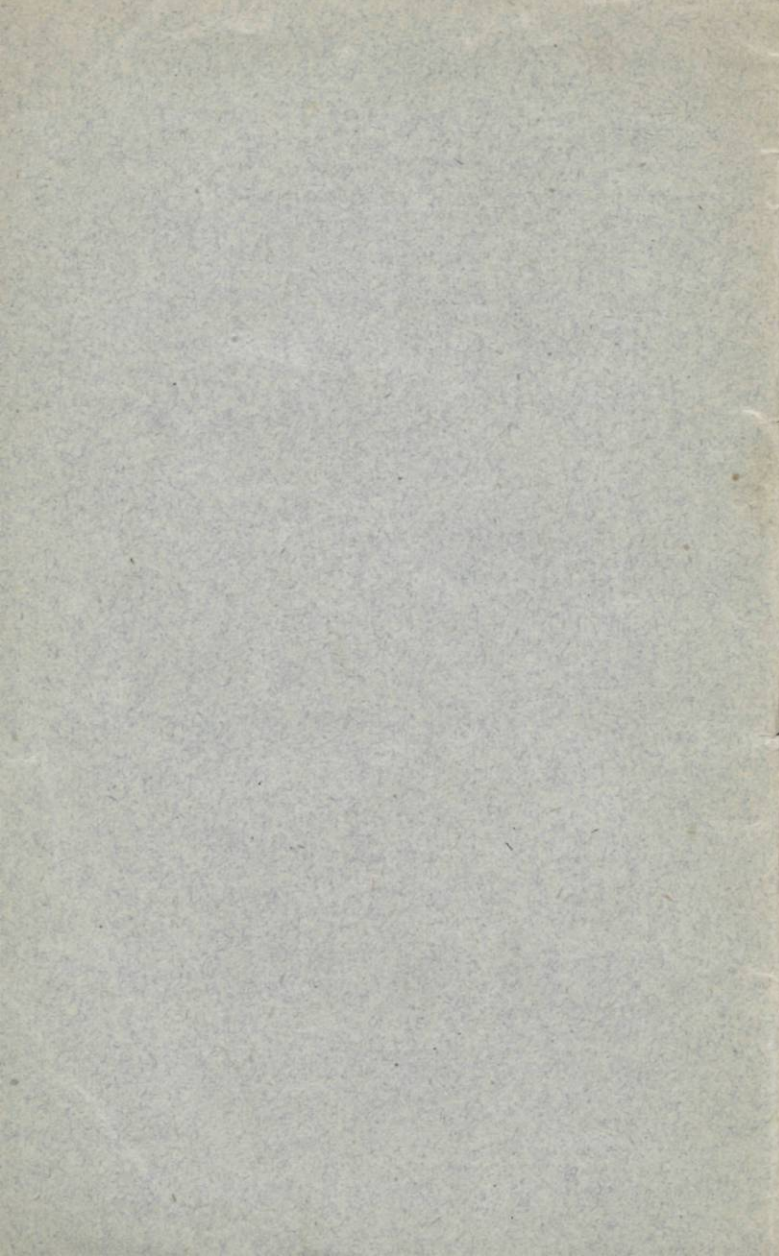
II.

Laula, laula, juulene,
Õigu, linnu keeletene!

Puuletanud

S. E. Sööt.

Tartus 1891.
A. Grenzsteini trükk.





asa oied

II.

Laula, laula, suutene,
Siigu, linnu keeletene!

Puuletanud

A. E. Sööf.

Tartus, 1891.

A. Grenzsteini trükk.

ДОЗВОЛЕНО ЦЕНЗУРОЮ, ДЕРПТЪ 3. АПРѢЛЯ 1891 Г.



60730



Minu laul.

Ma kui sündind sõjameheks,
Sõjast laulu loon,
Raskest riinast rahutumast
Hääled ette toon.

„Kullakene, kui sa tuled
Tülle meitele,
Too siis õrnad rahuhääled
Minu salmisse!”

Kullakene tuli meile,
Tuli nagu koit —
Tema hääled roosinupud,
Silmis tuleloit.

Sõjamees nüüd olen jälle,
Sõjast laulu loon,
Mis ma kalla filmas leian,
Seda ette toon.

Minu laulus sürab tuli,
Wehib haljas raud,
Kuni lootused ja õnned
Kinni katab haud.



Kuis wõib waikida see süda!



Kuis wõib waikida see süda,

Milles elab kewade,

Milles sürafilma waade

Äratab kõik elule!

Wanta, kuidas mets ja wäli

Saljendab kui lillewõõ!

Kuula, kuidas õõpik hüiab

Terwe kewadise õõ!

Selle rinna sees ka õõpik,

Kewadine iluilm,

Keda õielises eas

Teretab weel neiuilm.

Ja ta hõiskab ja ta hüiab

Tundmused his ilmasse,

Laulab hella tänu laulu

Sürafilma neiuile.



Tule paistel.



Tulega ma olen ära harjund,
Tule paistel üles kasvatud,
Tule paistel kolde ääres istnud,
Munaisa juttu kuulanud.

Tule paistel olin mina õitsis,
Tule paistel kõlas sarwe hää, —
Tule paistel — heled päikse paistel —
Rändasin ma maal ja mere pääl.

Tule paistel tundis süda soojust,
Tule paistel leidsin kallima,
Tule paistel — waimustuse tulel —
Hüian: Eesti rahwas, ela sa!

Tule paistel rändan läbi elu,
Soendan end hana kalmul weel;
Sest mu kallim ise ka on tuli,
Siilgaw koidutäht mu eluteel.

Surelikud, wantke tema filmi —

Elaw tuli lille ladwasfa!

Tulega ma olen sõbraks saanud,

Tule seltsis sõbus elada.

Tule paistel soovin ma ka surra,

Tule paistel minna mullasse —

Sellep pange ka mu hana ehteks

Tuttaw lille — tulililleke.





Kurb süda.

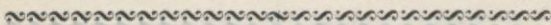

 Tule, Manni, löö mind kalliks,
 Manni, taba mind!
 Löö mu süda jälle nooreks,
 Rõõmsaks minu riud!

Läki alla karjamaale,
 Kopli kiigele,
 Läki metsa, marjamaale,
 Läbi lillede!

Mannikene lõi mind kalliks,
 Manni tabas ka,
 Jooksin sinna, jooksin tänna
 Laste seltsis ma.

Aga ei mu süda muutnud,
 Rõõmsaks läinud ta —
 Oh, ma tean, ei Manni paclasi
 Jal ta lahti saa!





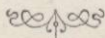
Unustatud.



Hord kasekoore hise
 Mu nime lõiksid sa
 Ja ütlesid: „Sind tahan
 Mu meeles pidada!”

Aländ hädalt aasta mööda,
 Kui rääkisid sa nii, —
 Mu nimi kinni kaswand
 Ja wiimse kriipsuni.

Ea kase koorelt kadund,
 Sul kadund südamest:
 Sa räägid unest nimest
 Ja teisest tõutusest.



Tuli.


 Mäljas tulekahju kära,
 Tulekellad hüiavad —
 Minu aknaist jookswad mööda
 Kustutajad väledad.

Oh, kui waataksid mu tuppä,
 Waataksid mu südame,
 Millest wale armu pärast
 Walu tõuseb lõkhele.

Mälja jooksen neile järgi
 Tulekahju juurde ma —
 Wahest tuld süül tule kõrwal
 Kustutataks horraga.



Kurb linnuke.



Hännilinnukene laulab

Aias õitswa toome pñäl,

Hagu nutul, nagu naerul

Kõlab tema hele hää. —

See, seesama linnukene,

Kesle mulle laulis ka,

Kui ma Helmi rinna najal

Olin õnnis otsata.

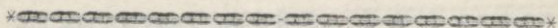
Oh, mu weike linnukene,

Mis sind nõnda kurwaks teeb?

Kas ehk walelise pürafi

Kahetsus su rinnas keeb?





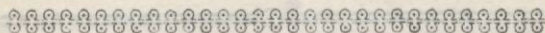
Viimne armastus.



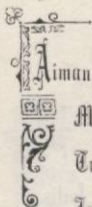
Kui kõigist maha jäetud,
Kui olin üksi ma,
Kui midagi ei leidnud,
Mis võisin armasta:

Süis armastasin walu,
Mis arm mu rinda lõi,
Seft mälestus nii võimsalt
Weel hord ta ette tõi.





Eudame hää!.



Aiman, tunnen, et ma rinnas

Midagi on uuest ürkand,

Tunnen, et mu põue põhjas

Ime igatsus on tärkand.

Mida soovin, tahan ma,

Ei ma ise aru saa.

Oleks taewas mulle lahti —

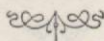
Ei ma taewaßt wastu wõtaks;

Oleks waikne haud mul waba —

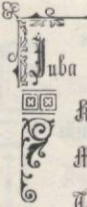
Sauaßt eemale ma tõttaks.

Aga süda ütleb sees:

Ilma püül sul õnn weel ees!



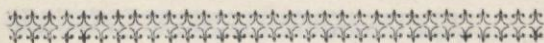
Uus hommik.

uba arwain, et ammu
 Rustunud on leegike,
 Mis kord lõkkel hinges loitis,
 Tundel täitis südame.

Juba walmistain risti
 Armastuse haul ma,
 Tahtsin närtšind lehtedega
 Surnud leeki warjata —

Aga täna koitis mulle
 Armuhommik uueste,
 Täna südame ma andsin
 Tulewase armule.





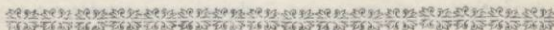
Waba ruum.



Sinu silmih nagu walgud,
 Tulenooled lendawad —
 Kennaku! — neid wastu wõtan —
 Kõllep kohta leidwad nad.

Noa otša wõrd weel ruumi
 Keiawad mu südamest,
 Mis on puutumata jäänud
 Siawawatest nooledest.





Sinu filmas särab.



Sinu filmas särab
 Bele tuluke,
 Saadab leegid mulle
 Oitse südame.

Uemas nagu lafeks
 Sada soldatit —
 Märgilauaks wõtavad
 Mina südamid.

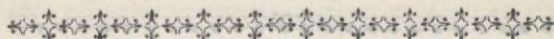


Mahtwapidul.

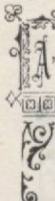

 Sured pidud — palju sõpru,
 Lõbu, rõõmu lõpmata,
 Palju kuulda, palju uäha,
 Mahutada rinnasfa —

Aga ei sest meelde jäänud
 Midagi nii kindlaste
 Nagu ühe weikse neiu
 Sinisilmad minule.





W a r a s.


 A'age taga, wõtke kinni
 Seda neiukest,
 Kesle praegu mõõda sõitis
 Meie wäratest!

Eks te näinud, kas tal oli

Wankris midagi —

Mina tunnen, et on wiinud

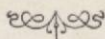
Minu südame.

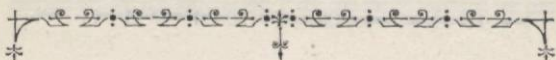
A'age taga, wõtke kinni

Waras-neiuke,

Et ma jälle kätte saaksin

Oma südame!





Ütle wälja!



Ütle wälja, neiukene,
Mis mul tahtsid ütelda,
Ütle wälja, hobu ootab,
Warsti pean minema.

Ütle wälja, mis on warjul
Põue põhjas salajas,
Mis nii hekkalisel häälel
Suule pääl on heljumas.

Suuled tafa liikuswad,
Puuastades üles ta,
Mida ta wist ammu ihkas:
„Oh, kui armas mulle sa!”

Hobu ootab — ootku püüle —
Ei nüüd taha minna ma:
Nüüd ma igaweste tahaks
Neiu juures elada.





Joodik.



Hõige suurem joodik ilmas
Mina waene mees,
Joodik iga ühe silmus,
Joodik enda ees.

Olgu terwes ilmas kainus,
Kainus Eestimaal —
Mina olen joodik ainus
Kehwal waesel aul.

Kustumata on mu jann,
Jann lõpmata —
Ma joon armastuse mõnu
Meia rinnalla.





Uue nõiä palwe.



Aerwaisa, uuel aastal

Juhata mind uuel teel —

Anna mulle süda uas,

Anna mulle mõistlik meel!”

Kallim kuulas ristis käitel,

Kuidas palwetasin ma,

Kallim kuulas — hakkas nutma,

Ega lasknud waigista.

Miks ta nuttis, miks ta kaebas,

Ei ma sellest aru saa.

Küll ma küsisin, küll nõudsin —

Wastus, see jäi andmata.



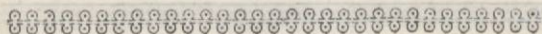


Waigistaja.


 Nagu kaljult kukkuw koske,
 Nagu mäslaw merepind,
 Nagu leegitseja tuli —
 Nõnda tundmustes mu rind.

Sää! on põrgu, sää! on tuewas,
 Sää! on elu imene,
 Aga fina, kallikene,
 Waigistajaks temale.





Wabandus.



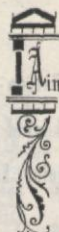
Mina olen põllumehe poeg,
 Tahan põllu wahel kõndida:
 Põllu wahel õitswad kannid lilled,
 Kõnnib naabri pere tütar ka.

Mina olen põllumehe poeg,
 Tahan põllu wahel kõndida:
 Põllu wahel laulab lõokene,
 Laulab naabri pere tütar ka.

Naabri pere tütar wõib ju kōia,
 Wõib ju laulda isa põllu püäl;
 Mina aga wantan lille ilu,
 Kuulan, kuidas kõlab lōo hää.



Maerata weel!



Ainsa naeratusaga

Wõitfid sina mind,

Ainsa naeratusaga

Awanes mu erind.

Maerata weel!

Ainsa naeratusse eest

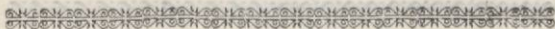
Annud palju ma,

Annud õitswa elua'a,

Armu õõgawa.

Maerata weel!





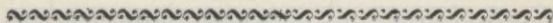
Süda kardab pünaft.


 Mein, ära kanna rinnas
 Pünaft lille õit —
 Püname sa ise juba,
 Pünaftel ju wõit.

Sinu palgetel ju praegu
 Kiilgamas on koit:
 Paned õie weel sa rinda —
 Oled tule loit.

Selles palun, ära kanna
 Pünaft lille sa:
 Pünaft minu süda kardab,
 Kardab tulena.





Ara usju!



Ara usu lillekehti

Naabri akna püäl:

Lillekeste wahel särab

Eulukene süäl.

Mööda käies lillekehti

Maatju mina ka,

Aga waates süda süttis

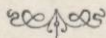
Põues põlema.

Sellep ära ial usu

Lillekehti sa:

Lillekeste wahelt waatwad

Silmad säralka.



A o h i.

 Meie Manni puruhaige,
Mannikene surma teel;
Kui ei warsti tohter tooda,
Lahkub enne õhtut weel.

Toodi tohter haige juurde
Surma häda arstima:
Tohter kuulas — audis rohtu:
Ei võind haiget aidata.

Meie Manni puruhaige,
Mannikene surma teel;
Kui ei targem tohter tooda,
Lahkub enne õhtut weel.

Viimaks tuli peihkene
Sarmatõbist wantama:
Ta tõi haasa armupilgu,
Misu meismagusa.

Münd on Manni jälle terve,
 Mõõdas jälle surma oht: —
 Peiu oli targem tohter —
 Peiu musu surma-roht.



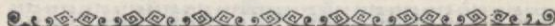
Sõbrad.

Nagu ühe ema lapsed
 Hans ja Annake:
 Heid on kokku juhatanud
 Tuba karjatee.

Kus on Anna, süäl on Hansu,
 Kus on Hans, süäl Annake,
 Nagu kewade ja ööpik,
 Pühkse kiir ja lilleke.

Hans ja Anna suured sõbrad,
 Seda tean ma;
 Mis sest wiimaks wälja tuleb,
 Wõin ju aimata.





Si ja õnn.



Si hiilgas nagu mõrsja ehtes,
 Kui „Kewad!“ kõlas koorina —
 Süül tuhat, tuhat lillefilma
 Kui tähed läksid särama.

Ei süda võinud külmaks jääda,
 Kus tulekeelel räägiti:
 Kõik tundis hella vastukaja,
 Mis tungis hinge põhjani.

Reg närike. Ei õnnetundi

Wõi kanna tunda inime,

Näe, igawesel lipukirjal

En lugeda: „Meil sügise“.

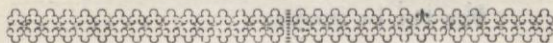
Ja mõrsja kulmalt lillewanik

Süül maha langes wärinal . . .

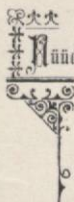
Kind tundis lõhestawat wala —

Kõik kadund, mis nii armas tal.





Surmakuu.



Nüüd on käes meil heinakuu,
Sama surmakuu :

Nüüd on wara koidu eel
Wikatil ju töö —
Wärske rohi laugeb loos,
Nagu hidi wöö.

Wikat niidab koidu eel
Lillekehed ka —
Niitis ilma armuta
Kanni kallima.

Minu kallim kannike —
Naabri neiuke.
Tema oli armas muul',
Armas sarmale.

Olgu käes siis heinakuu,
Sune surmakuu !

Miitku mind ka kare surm
Õitsemise a'al !
Miitku, ühendagu meid
Kõrgel lilleraal !





Sureja peig.



Uhe jätan mina kia,
 Kes mul kallis südamest,
 Teise hõlma tahan minna,
 Teise hõlma igawest.

Üks mul kallis neiukenne,
 Kes on kõigist teistest ees,
 Teine särav tähekenne
 Kõrgel taewa linea sees.

Wanta, täheke mind ootab,
 Ootab wüfind reisiimeest,
 Kes on palju õnne tunnud,
 Kaawu saanud ilma seeft.

Aega wähe — Jumalaga,
 Minu sine täheke!
 Jumalaga üüriks ajaks,
 Tule warsti järele!

Jumalaga, õnned, walud!

Jumalaga ilus ilm!

Rauge täht mind ammu ootab —

Kinni läüb mu wärsind film.



Järwe kaldal.



Rusfa kingu kenal jalal
 Metel waihne woodike,
 Laine soowitusel salal
 Rustilann on laglele;

Rusfa udulisel sillal
 Wesi kõnnib kõrgele,
 Kõigub koidurikkal hillal
 Hõbe helmel ülesse:

Süäl mu lahked lapse pilgud
 Walguswad waatama,
 Waatama, kuis iluwilgud
 Lääkisiwad lillelta.

Süäl mul järwe kannisusel
 Pisar pidi kuiwama,
 Kui ma tafa pulwetusel
 Üles pändsin waadata.

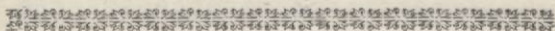
Nüüd, kus saatus eluteele

Kiwa külwand rohkeste,

Üleeb sagedaste meele

Järwe kallas kaunike.





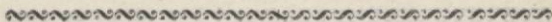
Üks sureja.



Taevas, wõta tagasi see anne,
Mida eluna mull' andsid sa!
Kibe oli tema karik juna —
Mehi segatud süäl kihwtiga.

Wõta, wõta! wärsind olen juba,
Tahan häana hõlmas puhata —
Meid on küll, kes asemele astwad
Elukihwti jooma jänuga.





Enne ja nüüd.



Olin weike, olin härmes

Nagu nirkike,

Kõrgel aia otsas seisin

Ikka rõõmsaste.

Nüüd on möödas noorusiga,

Salliks läinud ma —

Ei mul enam meelde tule

Aial hõisata.

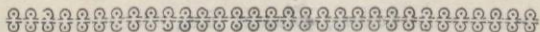
Nüüd mul meeles teised soovid,

Teine tahtmine :

Nüüd ma alla poole astuks —

Alla haugas.





Lõõfene.



Lõõkene, põllumehe sõber,
 Othib põllumehed ülesse,
 Tema lendleb üle minu õue,
 Laulab mulle laulu lahkeste.

Oh, kui armas on ta hääle kaja,
 Mida heal meelel kuulau ma!
 Aga hiiski — oh, ma soovin seda,
 Et ta nõnda laulaks muial ka.

Mulle õitseb alles noorusiga,
 Olen rahul oma eluga,
 Jõuan päewa higi, tööd ja waewa
 Ära kanda ilma troostita.

Aga minu isa, häll ja wana,
 Palju kannatanud elusla,
 Talle tarwis kosutust ja troosti
 Rahke linnukeste lauluna.

Kõokene, põllumehe sõber,
Lenda üle metsa, mägede! —
Tumal andku sulle lahkhet reisi —
Lenda minu kodukülasse!

Lendle süül siis üle laia põllu,
Kusja künnab, külvab isake,
Kanna tõbusamas suwelaulus
Minu terwitused temale.

Kõokene, weike sõbrakene,
Kauluga ta töö ja kergeks tee:
Kaula taewa õnnistust ja õnne
Iga põllul iga waosse.



Minu wärwid.

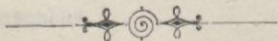
J. Lautenbach'i Läti laul.

 Kolme wärwi taewa sina
 Hoiaab ilma otsani,
 Kolme wärwi pean mina
 Üliarmsaks alati.

Üks on wärwi roosikarwa,
 Teine lume läikega,
 Kolmas hiilgab kullakarwa
 Üle laia ilmamaa.

Üks see kumaw koidu läike,
 Teine hõbekuues kun,
 Kolmas sätendaja päike,
 Seledam kui ükski muu.

Oh, knis täidawad nad rinda
 Imelise wõimuga!
 Süda, tunne nende kinda,
 Hamaad nii armasta!



20.	Haerata weel!	24
21.	Süda kardab punast	25
22.	Ära usu!	26
23.	Rohi	27
24.	Sõbrad	29
25.	Mu ja õnn	30
26.	Surmakuu	31
27.	Sureja peig	33
28.	Järwe kaldal	35
29.	Üks sureja	37
30.	Enne ja nüüd	38
31.	Pöökene	39
32.	Minu wärwid	41

41	Minu wärwid	41
42	Minu wärwid	42
43	Minu wärwid	43
44	Minu wärwid	44
45	Minu wärwid	45
46	Minu wärwid	46
47	Minu wärwid	47
48	Minu wärwid	48
49	Minu wärwid	49
50	Minu wärwid	50
51	Minu wärwid	51
52	Minu wärwid	52
53	Minu wärwid	53

